

NØVN

Minningarorð um Minnu Dahl Micehlson

Systkinabarnið Minna Dahl Michel- sen bleiv í juli mánaði knappliga for- síðutilfar í donskum og føroyskum bløðum, tí hon var horvin. Minna var ongantíð áður farin soleiðis heimaní- frá uttan at siga frá. Hon var kent andlit í býnum, og hon kendi hvørt skot. Hvar var 48 ára gamla føroyska kvinnan Minna? Minna búði í egnari íbúð, har pedgogar høvdu eyguni eftir henni yrkadagar.

Leitað varð eftir Minnu í øllum krókum, og tíggju dagar seinni varð hon funnin deyð, fóst í mýrudýki á staði, hon ikki var von at ganga. Hetta var alt so óveruligt, og allar tíggju dagarnar, meðan leitingin fór fram, byrjaði dagurin hjá okkum í Føroyum við at frætta nýtt um Minnu. Tankar- nir reikaðu í allar ættir í vónini um, at Minna varð funnin aftur á lívi. Sum tíðin leið, fanaði vónin. Afturvendandi spurningurin var: Hvar er Minna? Vit stóðu øll hjálparleys vitandi um, at løggreglan og nógv fólk leitaðu eftir systkinabarninum.

Øll vóru vit fegin 21. januar 1965, tá ið henda vakra og blíðskortaða gentan kom í verðina, og øll í familjuni hildu seg eiga part í henni. Minna fekk tó ringa byrjan á lívsleiðini, tí hon græt nógv fyrsta háltannað árið. Hvørki læknar ella foreldur kundu loysa gátuna, hví gentan græt meira enn vanligt. Sjálvandi var okkurt galið við barninum, og sum tíðin leið, vóru læknar og foreldur varug við, at okkurt bagdi gentuni. Minna fordi seg ikki fram sum vanlig børn.

Minna var menningartarnað, og hetta var ógvuliga torført hjá foreldru- num at góðtaka. Gentan var óivað skadd í føðingini, og tað vísti seg, at hon hevði torført við at tosa og læra, men foreldrini góvust ikki á hondum og framdu miðvíst dygdararbeiði til tess at menna gentuna. Minnist pápabeiggjan Vagn Erik, tá ið hann vísti mær á nýggj orð, sum Minna nú dugdi at siga, og sum hann skrivaði í eitt skrivihefti.

Miðskeiðis í 1960-árunum og í 1970-árunum høvdu menningartarnað

børn ikki eins móguleikar og í 2013, sjálvt um vit framvegis ikki hava nøktandi góðar karmar at bjóða teimum menningartarnaðu. Foreldr- ini ynsktu inniliga, at Minna slapp at ganga í vanligum fólaskúla, men tað var við tógvið stríð, at hetta eydn- aðist. Foreldrini bardust harðan dyst við myndugleikarnar, at Minna fekk henda móguleika. Tí adressan hjá myndugleikunum var Skúlin á Trøðni, men tað vildu foreldrini helst ikki.

Minna mentist nógv, serliga menniskjaliga, í Tórshavnar kommunuskúla, og øll í skúlanum vóru góð við Minnu. Og pápin helt fram at venja gentuna málsliga heima, so hon at enda megnaði at málbera seg hampiliga væl. Foreldrini, Vagn Erik og Petra, sum doyði í 2000, strídd- ust nógv fyri rættindunum hjá Minnu í samfelagum, sum í dag er ein sjálv- sagdur rættur. Vit skulu minnast til, at hetta var fyri fjøruti árum síðani.

Men alt fær ein enda, og so kom seinasti skúladagurin hjá Minnu í fólaskúlanum. Hvørjar móguleikar hevði Minna nú úti í samfelagnum? Foreldrini royndu at útvega henni arbeiði. Hetta eydnaðið eisini, men riggaði ongantíð nógv væl. Ymsar orsökir gjørdur, at foreldrini hildu, at samfelagið hevði ikki nógv góðar og tryggjar umstøður at bjóða einari ung- ari menningartarnaðari gentu. Møgu- leikin var Eirargarður, men eingin vard íbúð í býnum.

Móguleikar vórðu tí kannaðir í Danmark, og endin varð, at Minna sum nítjan ára gomul flutti heimaní- frá til Nykøbing Falster, har hon búði til lagnudagin seinast í juli mánaði. Fyrstu nógvu árin gekk væl, og Min- na megnaði sjálv at koma til Føroya at vitja foreldrini og eisini eldru systur sína, Elina, sum býr í Keypmannahavn. Men so líðandi gjørdist hon ótrygg, og seinnu árin hava tveir pedagogar ver- ið við henni, tá hon hevur verið heima og ferðast.

Í juni mánaði, júst ein mánað áðrenn tey fóru at leita eftir Minnu, vitjaðu Minna og tveir pedagogar í

Føroyum í knappa viku. Minna gled- di seg altíð at sleppa til Føroya at vitja pápa sín, Vagn Erik, sum býr á Tjarn- argarði, og so legði hon eisini stór- an dent á at hitta systkinabørnini. Tí skipaði beiggj mín Hans Jákup og konan Gunhild hvørja ferð fyri hugnaløtu, har vit onnur møttust at hitta Minnu og pedagogarnar. Minna hevur frá barnsbeini verið so ótrúliga ættarkær, og vit hava altíð merkt, at systkinabørnini høvdu nógv at týða fyri hana. Hon ringdi eisini javnan til okkara í Føroyum. Hetta junikvøldið var lagið gott, har vórðu tiknar mynd- ir og prátað, og Minna var í góðum hýri.

Nú er Minna farin, og vit sita eftir spyrjandi, hví Minnu untist so ringa byrjan og so ringan enda á lívsleiðini. Hetta blíða og fitta menniskjað hevði ikki uppiborið slíkt. Minna hevði gott og heitt hjarta, og hon vísti sín- ar kenslur - kanska meira enn vit onnur.

Tankarnir leita aftur í ungdóms- árin hjá Minnu. Henni dæmdi væl at spæla bingo, og hon vann bæði flog- ferðir, dunnur, gæs og góðgæti. Eitt kvøldið ringdi hon til pápa mín, Helga í Smæruni, tí hon var komin aftur frá bingo og hevði vunnið ein livandi kálv. “Helge, kanst tú fletta mær kálvin?”, spurdi Minna í telefonini. Pápi mín gloymdi ongantíð erpnu Minnu, sum hetta kvøldið hevði vunnið høvuðs- vinningin. “Sjálvandi skal eg taka mær av kálvinum”, segði pápabeiggin.

Góða Minna, vit sakna teg øll og fata als ikki, at tú ert ikki ímillum okk- um longur. Takk fyri títt trúfesti og títt altíð serliga smíl. Tú hevur pláss í okkara hjørtum, vit, sum uttan teg nú halda fram at fóta okkum á hesari fold. Minna, eg síggi fyri mær, tá ið tú í fleiri ár komst oman til okkara at pynta jólatræið. Tú vart tá mitt í verð- ini, hetta var bara tú. Øll hesi minnini goyma vit í hjørtum okkara.

Minna er grivin í Nykøbing Falst- er.

Vagnur Michelsen

Takk

Hjartaliga takka vit øllum sum sýndu samkenslu og hjálpssemi tá kæri beiggi okkara

Johs Næs Josensen

Doyði og var jarðaður.

Takk til Jens Mortan fyri góða talu og vakurt spæl í kirkjuni. Tøkk til sangara, gravara og tey sum stóðu fyri ervinum í missiónshúsinum. Og somuleiðis øll tey sum komu suður. Og ein serstøk takk til grannanar

Hjartaliga takk øll somul

Gert, Annie, Ester, Bent, Ann-Kristina og Annika

Takk

Vit takka hjartaliga fyri sýnda samkenslu og hjálpssemi tá kæra kona, mamma, vermamma og omma okkara

Selma Maria Leitisstein Hansen
Runavík

andaðist og varð jarðað.

Ein serstøk tøkk til starvsfólkið á Eysturoyar Ellis og Røktarheimið. Takk til prest fyri góð og troystarrík orð, takk til kirkjutænaranar, gravara og sangarar, og takk fyri vakurt floytuspæl í kirkjuni. Eisini tøkk til tykkum øll sum á einhvønn hátt hjálptu til og sýndu samkenslu í samband við jarðarferðina og ervið.

Kærar heilsanir,

**Gert, Terji, Kartin, Erla,
Uni og Áki við familjum**

Veðrið
Sosialurin
Bilar
Lýsingar
Tíðindi
Viðmerkingar